

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIV. Núm. 705

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

30 març 1935

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

LA QUARESMA

Els deures socials dels cristià

El sant temps de Quaresma, temps de salut segons Sant Pau, és apropiat per a refer la consciència individual dels catòlics. No és que aquesta tasca, essencial entre nosaltres, es pugui descurar en cap època de l'any; però durant aquestes setmanes de major severitat litúrgica i de constant invitació a la penitència, sembla que tot convida a fer un esment especial dels aspectes distints de la nostra vida i a cercar camins nous per esmenar actuacions equivocades i per redreçar vies torçades. A més, les ocasions són majors i amb les tandes d'exercicis, sermons, novenaris i fins conferències en llocs adients que no siguin el temple, s'excita el cristià a un constant record de les veritats fonamentals de la vida temporal i eterna i a un anàlisi dels nostres actes en relació amb elles.

I dins d'aquesta vida espiritual intensa, més profunda que durant la resta de l'any, a nosaltres se'ns ocorre demanar: tu, cristià, que examines la teva vida escrupolosament, que rectifiques extrems d'ella; que fas propòsits d'esmena ¿ja tens la cura necessària per tal que aquella esmena compregui també els teus deures socials, potser un xic més imprecisos però no menys vitals i urgents que els estrictament individuals? Tu, fabricant, que tens dins de la teva fàbrica o taller unes dotzenes d'obers, ¿ja t'has plantejat el cas de saber si compleixes en les relacions amb ells aquells deures de justícia social imposats sempre per l'Església, però recordats i concretats molt més durant els últims anys per les Encíclics pontificies? ¿Ja recordes que la teva relació amb els treballadors no acaba en el moment de pagar-los un salari que has d'examinar si és just i suficient per a la vida d'una família de bons costums i frugal, sinó que s'estén segons aquella fórmula de Balme de "fer-los bons i fer-los bé"?

Ja sabem que aquests deures es compleixen de vegades amb dificultat per la resistència que els ma-

teixos interessats ofereixen. Però, ¿has intentat tu, lector patró, de vèncer algun cop aquesta resistència pels mitjans que calgui i siguin tan possibles com adients?

I si no pots complir altres deures que els del salari just respecte als teus obrers, ¿ja mires, patró catòlic, que aquell teu deure social s'exerciti en altres formes, com és ara la d'afavorir la propaganda catòlica, les institucions que podrien suplir el teu esforç personal que si és difícil amb els obrers propis pot ésser fàcil i per altres camins amb els obrers en general i amb els d'altres llocs? És a dir, ¿ja converteixes aquell deure social, que tu difícilment pots exercitar, en altres deures complerts pels mitjans que siguin oportuns? Mira que el socialisme ha minnat el camp obrer; però que en aquesta feina no tenim responsabilitats massa allunyades, uns cops per inhibició nostra, altres cops per manca de sentit de justícia, altres, encara, per injustícia notòria; i que Déu, el dia de les grans responsabilitats, ens pot demanar: On és el teu germà? ¿Com és que no t'has cuidat dels humils, dels socialment més febles, d'aquells que almenys es trobaven al vostre costat esperant justícia i esperant caritat, segons l'Evangelí que Jo vaig predicar-te?

No voldríem carregar la consciència de ningú; però no som nosaltres, sinó el Papa, qui cada dia accentua més la nota de les nostres actuacions socials i, per tant, dels nostres deures socials. ¿Ja els tenim presents durant aques temps de salut, quan examinem la nostra consciència a la llum de les veritats eternes? ¿Ja cerquem camins per a complir-los i mitjants per alliberar-nos de les enormes responsabilitats que davant de Déu i dels homes imposen a la nostra consciència?

No creiem que sobri una petita meditació sobre aquest tema.

FANTASIES EVANGÈLIQUES

Efraïm, l'herbolari

PER JORDI ARNAU

IV

Traït i presoner

Efraïm obre els ulls com si es despertés. ¿On es troba? Allò té aire de presó. Les parets de pedra nua, el sostre de volta, una finestra posada molt alta amb tres barrots gruixuts de ferro ve dibuixada per la lluna sobre el trespò de lloses. No té record d'haver estat mai allí.

Com hi ha anat a parar? Ara va fent memòria. Després d'haver sopat, havia sortit del taller de Nicodèmus, convertit en cenacle pasqual, per seguir els passos de Judes. Judes l'havia volgut enganyar agafant carrers i carrerons i trencant per cent cantonades; però ell, quan es va dar compte d'aquella estratègia que no tenia prou bones comes per seguir-lo, el va deixar i se'n va anar de dret a dret a casa d'Anàs que era el sogre Caifàs el gran sacerdot. Efraïm sabia que en aquella casa Judes hi era rebut sovint de pocs dies ençà. No s'havia pas equivocat. Judes tardà poc a arribar i quan anava a entrar a la porta, Efraïm, amb el bastó alçat, anà per barrar-li el pas... Què va passar llavors? El fil de la seva memòria quedava tallat allí. Una punxada al cap! S'hi porta la mà... un esvoranc! ¿Sang no ben seca encara! ¿Per què ha d'estar ajagut sobre les lloses humides? Serà per això que li fan mal els ossos? Prova d'aixecar-se... ja està dret però es troba amb les espatlles adolorides. Se'n va a seure al pedrís del recó. Fa gaire estona que és allí? La lluna era alta i ara sembla que comença a declinar. Potser si que ha passat una quarta part de la vesprada. ¿L'esquena! I el mantell? És allà a terra. Sent fred i se'l posarà. Si que el té ben estripat! Ja no pot dubtar. Ell havia pensat trencar el cap a Judes i la cosa havia anat ben diferent. Aquell esvoranc al cap, aquell dolor de l'esquena, aquell mantell esquinçat, tot eren senyals que havia rebut. Aquella dormida no havia estat pas de son... el cap encara li rodava. De segur que es trobava presoner en aquell recambró la porta del qual dona a l'atri i la seva finestra al carreró del costat. A veure la porta? Ben tancada i ben barrada per la banda de fora. Al capdavant estava cobert i no s'estava pas allí més malament que en una balma del bosc. I també hi tenia amics allí! ¿Si senyor! Aquell Eliab que estava allí de criat, era precisament qui li havia parlat de les entrades i sortides de Judes. Si Efraïm es pogués comunicar amb ell ja fóra al carrer.

I Judes, quina en deu haver fet? Ja ho sentirem a dir. I Jesús? ¿Per què no assenyalava el traïdor als altres deixebles? És que si li passa alguna cosa de mal és ben bé que ell s'ho ha buscat. Una sola paraula seva hauria posat Judes fora de combat. S'entén si és cert que Judes... Vaja si és cert! Efraïm n'està ben segur que Judes és un traïdor. Ja ho va pensar quan el va sentir parlar a Betània i ja sospitava de temps que aquell minyó s'havia esgarriat.

El seu pensament va descansar uns moments i li

va venir com una son dolça. En aquella hora tots els dies ja dormia. Devia ser prop de mitja nit. Se li van fondre totes les idees i totes les fantasies i, deixant mig caure el cap sobre el pit, es va adormir.

La dormida no fou llarga. El va despertar el brogit que se sentia a l'atri. Rialles i malediccions anaven en doina. Es veu que arribava una gentada. Pel soroll podien ser vint-i-cinc o trenta. I anaven ben proveïts de llances i garrots que prou sentia Efraïm com colpejaven les lloses del paviment mentre conversaven:

— Ja el tenim.

— Ha caigut a la rateta com home de poca experiència.

— De bell principi semblava que el diable estava de la seva banda i ens ha fet recular; però es veu que el mal esperit l'ha deixat.

— I l'ha deixat definitivament. No té ja cap poder.

— Contra Belzebú no hi ha millor poder que el dels nostres sacerdots.

— Per on deuen ésser ara els seus deixebles?

— I de Judes, què me'n dius?

— Tots els traïdors són antipàtics. Mira que ha tingut ben poca vergonya.

Aquestes expressions que Efraïm sentia del seu clos estant li van fer sospitar el que passava. En aquestes, va sentir a la porta soroll de ferramenta i la van obrir i va entrar Eliab dient:

— Efraïm! Han agafat Jesús galileu i ara el porten ací. Barreja't amb la gent i escapa't que ningú no està per tu.

Efectivament, ja ningú no es recordava que allí hi havia un presoner. A empentes hi ficaren Jesús, que va anar a caure als braços d'Efraïm, que el va aguantar i el va besar i el va assegurar al pedrís de la recanada, mentre li deia:

— I com us han posat! Encara penso que hi podré fer alguna cosa si vós us hi ajudeu.

Havia entrat també una glopada de gent. Es veia que el vi i l'aiguarent havia anat a dojo. Ningú no estava serè ni sabia el que es feia.

Efraïm els va empènyer a fora i va barrar la presó. No tenia per què portar pressa, ja que ningú no estava per ell. Encara va tenir serenitat per dir a Eliab:

— Tingues compte que no el matin a cops, aquesta colla d'embriacs. Jo sé el que tinc de fer.

Efraïm se'n va anar a casa seva, es va rentar la ferida del cap amb aigua fresca, es va canviar el mantell trossejat que portava, va menjar un bocí i va sortir al carrer a guaitar les estrelles. Era poc més de mitja nit. Va seguir carrer enllà, va trencar a mà dreta, es va aturar davant un portal de casa pobre i amb una pedra del carrer va trucar fort. Es va sentir fressa dins la casa i una dona va obrir.

— El marit dormint, no?

— Ara baixa l'escala. ¿Qui us porta en aquestes hores?

— Han agafat Jesús i cal veure què s'ha de fer.

— Pel que fa a mi, Efraïm, no em vull pas com-

prometre. Tota aquesta vesprada corren veus per eix barri que el primer que es mogui la pagarà cara. Diu que Pilat està alerta i que vol fer un escarment.

— Què, Pilat! No ha sortit d'allí la trama: Dels fariseus i sacerdots ha vingut tot. Una dotzena d'homes decidits aturarien el cop.

— No els trobaràs pas, molts ni t'obriran la porta del carrer. Has de pensar que han anat de casa en casa i jo ara penso que han escampat denaris.

— Doncs quedeu-vos a casa els covards i veurem. Jo me'n torno.

A una altra casa li tornen resposta per la finestra:

— No cal que truqueu. L'amo de casa està espantat i ha dit que no obríssim per ningú.

Més amunt un altre amic que encara no s'havia retirat, tenia la porta de l'entrada només ajustada. No calgué trucar.

— Ja sé per què veniu, Efraïm; tot el que em vau dir ja ho he vist. L'han agafat com a un infeliç. Si fos profeta no s'hauria deixat prendre així. Estic desenganyat. Fa quatre dies que ens pensàvem haver trobat el Messies, el Fill de David, el Rei d'Israel, i ara... ara el tenen lligat i escarnit a casa d'Anàs. Jo estic desenganyat de tot i ja no em vull embolicar en res. Diu que faran un cens de tots els que van aclamar Jesús i que ja s'ho trobaran. Per si o per no, val més no enredar-se.

— ¿I si Jesús s'ha deixat agafar només que per contar els seus?

— Ja en contarà ben pocs; els seus deixebles estan tots ben amagats a hores d'ara. Ja han vist que anava de debò.

Efraïm, indignat, però també descoratjat, va colpejar la taula amb el puny, va sortir al carrer rebatent la porta i va pensar en Nicodemus.

A casa de Nicodemus la porta era oberta i dos servidors la guardaven.

— On teniu l'amo?

— Corre i fa córrer. Aquí estem per si ens envia algun encàrrec. Ell tan aviat és a fora com ve i se'n torna totseguit. Està de gran tràfec.

— I sabeu per què?

— A vós ja us ho podem dir. Per la causa de Jesús. L'amo hi està afectat; però es veu que les coses no rutllen bé. Se li coneix amb la cara.

Efraïm va acabar de perdre el poc coratge que tenia i tot pansit es va encaminar al cenacle de la vigília.

El menjador encara estava amb els penjolls que ell hi havia fet posar. La taula estava desmuntada i la catifa posada encara. L'amic Cleofàs el va sortir a rebre i li va preguntar.

— Saps alguna cosa de Jesús? Sí? Entra que ho contaràs a la seva mare. Vol saber punt per punt tot el que passa.

Efraïm no se sabia treure les paraules de la boca. No podia mentir ni tampoc gosava ferir el cor de Maria amb la pura veritat.

— Senyora, cal confiar. No està tot perdut. A hores d'ara el tenen pres a casa d'Anàs. Jo l'he vist i l'he besat. Qualsevol procés que li facin serà llarg i el poble estima Jesús i no permetrà que l'atropellin. Entre tots hi farem el que sabrem.

Maria li va agrair el que havia fet i el que pensava fer.

Després Efraïm i Cleofàs van sortir a la sala gran. Desitjaven conversa.

— Ha estat Judes, Cleofàs, tal com jo em pensava. Quan va sortir d'ací jo el vaig seguir. De bona fe que li volia rompre el cap; però la cosa em va sortir a l'inrevés. El meu cap és el que va rebre i fins fa poc ha estat tancat al recambró de l'atri d'Anàs fins que l'arribada de Jesús em va alliberar.

— No en vas treure res de seguir Judes. Més hauria valgut que t'haguessis quedat ací. El vas deixar perdre el millor.

— Explica-m'ho; que tot el de Jesús té com un caire misteriós que estimula la curiositat i costa de comprendre.

— Sí, sí; misteriós: ara ho has dit; però com això res. Figura't que quan Judes va sortir, Jesús va prendre un posat com si s'hagués tret un pes de sobre. Va fer callar els deixebles, es va posar sobre les espatlles aquell Efod que guarda el fill de Simeó de lli tenyit de púrpura i brodat d'or que diuen que ve del temps de David i és com el portava Melquisedec, es va fer portar aquell calze com d'ambre que guarda Seràpia, uns pans sense llevat i un vi revellit que guardava Nicodemus. Quan ho tingué tot preparat, Ell i els apòstols estaven drets a la taula com per menjar l'anyell pasqual. Només hi havia buit el lloc de Judes. Nosaltres, els de la segona taula, estàvem arreglats allà a la porta curiosos de veure què passaria. Jesús, a tall de sacerdot, va alçar enlaire el plat amb els pans alisos com qui en fa ofrena i després els va pastar i repartir entre els apòstols dient: "Preneu i mengeu; això és el meu cos que serà traït per al bé de vosaltres. Feu també això vosaltres a la meua memòria." Quan tots hagueren pres la seva part, va agafar el calze ple de vi vell i el va repartir entre els onze dient: "Beveu-ne tots; aquesta és la meua sang del nou testament que rajarà per al bé de molts. Feu també això vosaltres a la meua memòria. Moltes vegades menjareu aquest pa i beureu aquest calze i cada vegada que ho fareu anunciareu la mort del Senyor fins que torni. Però si algú indignament menja d'aquest pa o beu d'aquest calze serà responsable del cos i de la sang del Senyor."

"Ja pots suposar que aquestes paraules emocionaren a tots. Jesús, com a sacerdot, oferia un sacrifici i en feia participants als apòstols i la víctima no era altra que el seu propi cos i la seva pròpia sang. Entens?

— És cosa dura d'entendre; però bé cal creure aquell qui ressuscita morts. O jo no entenc res de res o aquest serà el nou sacrifici fins que s'acabi el món. I una altra cosa en trec, d'aquí: que Jesús va a la mort. Tampoc no entenc com és que pot morir aquell qui treu els altres de les urpes de la mort; però ell ho ha parlat ben clar. Jo l'he vist i feia cara de resignat a morir; per altra banda, quan un mor acaben totes les seves coses i si Jesús mor el regne d'Israel no ha trobat el Messies i s'ha equivocat una vegada més. I ja no sé on som: Jesús és profeta i ressuscita els morts i potser ell morirà com els altres; Jesús és el Messies i el rei d'Israel? Això no s'entén. Qui sap! Potser no morirà! Potser veurem el darrer i definitiu miracle del seu poder!

El nu artístic i les seves conseqüències socials

PER R. RUCABADO

El Sant Pare Pius XI en la seva recent allocució als predicadors de la Quaresma de Roma ha indicat com un dels flagells moderns que més havien de combatre, l'increment del nudisme en les seves diferents manifestacions. Feia pocs dies que l'Osservatore Romano havia publicat una nota enèrgica contra aquesta mateixa corrent, a propòsit de la inauguració de la Segona Exposició Quadrienal d'Art a Roma, número del 6 de febrer, seguida en el número dels dies 11 i 12 per un profund estudi sobre la filosofia de les exposicions d'art, "Les exposicions d'art com a sobrevivències lliberals". Molt encertadament l'òrgan del Vaticà protestava contra la substitució del concepte d'art pel concepte de tècnica, o sigui, contra la corrent estètica actual que tendeix a abolir tota elevació espiritual de l'art, i a no reconèixer més valors que els purament tècnics, exiliant del domini de l'art tota norma moral. Aquesta corrent és la que ha produït l'enorme abús del nu artístic i les seves desastroses conseqüències socials, cada dia creixents i cada dia pitjors.

Els bons amics de la nova revista Aules, secció universitària de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, em van demanar un article d'orientació sobre el nu artístic, i això em va donar lloc a escriure el següent treball, que em permeto reproduir íntegrament a CATALUNYA SOCIAL per encaixar-lo dintre de les campanyes que hem fet en aquesta mateixa direcció. La nota precedent permet també demostrar el paral·lel d'aquesta actitud nostra amb les normes romanes.

La locució *nu artístic* no deu tenir més que vint-i-cinc o trenta anys, i segurament que s'aplicà per primera vegada a certes publicacions de quiosc, franceses i alemanyes en el seu origen, que empraren l'adjectiu *artístic* per cobrir una mercaderia fotogràfica i resguardar-se de la intervenció de la policia. La policia exercia aleshores una vigilància que ha passat a la història en la mateixa proporció que prenen increment tots els abusos gràfics, fotogràfics i pornogràfics. Convé, doncs, recordar que el terme *nu artístic* no ha nascut en esferes artístiques, sinó en els baixos fons editorials de publicacions semiclandestines. Per a vergonya de l'Art, aquella locució ha anat guanyant terreny i els artistes d'ara pretenen fer-se un blindatge invulnerable emprant uns mots que foren aparellats per protegir un suspecte comerç de material de quiosc.

De les grans estàtues clàssiques, la Venus de Milo, les famoses creacions acadèmiques del Renaixement, com el David de Miquel Àngel, mai ningú no havia dit que eren "nus artístics". Quan una publicació francesa, també de fa vint-i-cinc o trenta anys, començà d'aplegar les obres dels *Salons* de París destinant un quadern exclusivament al Nu, es creà aquest gènere amb vistes al públic de burgesos rics i començà a desenrotllar-se la corrent entre els artistes de fer el nu pel nu. Les dues branques, l'artístic-burguesa i la plebea i de quiosc, foses pel contacte, han produït una influència social tan enorme, que avui dia els cristians contempen tristament com

vint-i-cinc anys de fotogravat i quinze anys de cinematografia, divulgadors del nu, han fet retrocedir les fronteres de la decència i de la moral ben a prop de la ratlla en què estaven en els segles de la decadència romana.

La més terrible ofensiva contra la moral cristiana és la que representa el pas del nu artístic al nu pràctic i vivent. També per dues vies s'ha arribat a aquesta aberració. Una, la del nudisme revolucionari amb aires de secta subversiva que agermana els naturistes, vegetarians, etc., amb els comunistes i anarquistes. L'altra, la dels snobs aristòcrates i turistes excèntrics, que han corromput les platges de moda i s'esplaien en camps closos en contrast amb els del primer grup que s'esplaien per tot arreu.

Paral·lelament les modes femenines, primerament propagant uns vestits de platja cada vegada més sumaris, i després escampant aquesta indumentària per l'interior de les poblacions estivals, i més ençà anant a la supressió inversemblant de la roba en els trajes de nit i de ball (i també de carrer), representen una veritable cursa al nu, un progrés cap a la paganització autèntica, realitzat no per la via revolucionària, sinó per la via elegant i aristocràtica.

Al mateix nu vivent, hi ha portat, l'expansió del nu artístic en els dominis de l'espectacle: danses plàstiques, *revues* teatrals; hi ha portat l'expansió del nu cinematogràfic, de les *vedettes* i les *girls*, que és el gran escàndol de l'època, la gran fascinació sirenasca de la generació actual.

Aquesta formidable expansió carnal, i enlloc com aquí la paraula *formidable* és tan escaient perquè *formidable* vol dir que *fa por*, no es realitza debades en la societat civilitzada. Cada avenç, cada nova gosadia, cada atreviment de la moda, cada nova forma d'atracció plàstica o de publicació dedicada al nu, representa un correlatiu retrocés de la moral ensenyada per Jesucrist, moral que té per signe extern de la seva professió i disciplina el respecte honest del cos humà, el vestit suficient del cos masculí i femení.

I aquest avenç de la carn i correlatiu retrocés de l'esperit no es fa debades. És una constant provocació a la ira divina, un desafiament, una atracció dels càstigs del Gènesi. Cada dia en succeeixen d'avisos i punicions en els quals hom pot veure misterioses coincidències. Per exemple, d'ençà que als vapors i motonaus de gran turisme són moda les exhibicions contínues de banyistes provocadores, hom s'esgarrija de comptar els naufragis succeïts, de vaixells de luxe, i els terribles incendis en alta mar, en cadascun dels quals les víctimes han estat nombroses.

Però el naufragi que és més de témer és el de la civilització, i l'incendi més paorós és el de la revolució. A l'una i a l'altra d'aquestes catàstrofes s'hi va per la pendent del nu. La civilització europea està en crisi terrible des del moment en què guanya terreny en els costums el nudisme africà. Allà on hi ha un nudista, sigui dels comunistes, sigui dels elegants, ja no hi ha un europeu, no hi ha un civilitzat, un home de ciutat. Hi ha un salvat-

ge, un home dels boscos. I amb la indumentària dels Tròpics i de l'Oceania, hi va també la mentalitat dels Tròpics i de l'Oceania.

Per altra banda la revolució social comença en el fons de la consciència, i el nudisme, tant el pràctic com l'artístic, mostren també el daltabaix o la desorientació de la consciència dels que el practiquen. La revolució psicològica en els individus, la revolució de les passions, precedeix sempre la revolució en la conducta i la violència en el carrer.

Temps de nudisme és temps de salvatgisme i temps

de paganisme. No ens podem apartar de considerar aquest axioma, sobre el qual podríem dissertar dies sencers. Jo prego solament als joves que llegiran aquestes paraules, que vegin en el nu el mateix que hi veuen els observadors de la vida social en els nostres dies: *un símbol*.

I aquest símbol ho és d'oposició a la moral cristiana. I les conseqüències del predomini d'aquest símbol són les conseqüències, terriblement antisocials, de l'abandonament de la moral cristiana en la conducta individual i en la vida col·lectiva.

Altra vegada "El Rey de Reyes"

Alguns amics ens han preguntat si aquesta pel·lícula "*El Rey de Reyes*" que ve anunciada amb grans elogis en la secció cinematogràfica d'algun col·lega catòlic és la mateixa que meresqué, fa algun temps, les severes censures i la crítica en sentit plenament negatiu des de les planes de CATALUNYA SOCIAL. La resposta als amics que demostren tenir més bona memòria que els encarregats de les seccions cinematogràfiques alludides, és ben senzilla. Hom fa el reclam del film "*El Rey de Reyes*" la visió del qual és molt a propòsit, segons ens diuen, durant la present època de l'any, volent dir la Quaresma. "És l'obra cim — copio textualment — que esperen tots els públics, avalada per la firma de Cecil B. de Mille i interpretada per H. W. Warner, Dorothy Cummings, Ernest Torrence, i altres signatures estel·lars conegudes." No hi ha cap mena de dubte, és la mateixa producció de Cecil B. de Mille, que nosaltres aquí combatérem, raonant i documentant el nostre atac, perquè es tracta d'una falsificació de la persona de Jesucrist, obra d'inspiració protestant i judaica, segons han dit també altres crítics.

N'hi ha prou per a desvetllar *a priori* tota mena de recels contra aquesta obra, l'ésser una creació de Cecil de Mille, un dels *producers* més sense escrúpols, que té al seu càrrec aquella altra greu falsificació de la Sagrada Escriptura anomenada *Els Déu Manaments*, que fou la primera pel·lícula contra la qual haguérem d'aixecar-nos, cridant l'atenció per causa del reclam que inadvertidament en feren alguns diaris catòlics. Llavors tothom s'hagué de convèncer que la nostra acusació era justa i fonamentada (novembre 1924). Des de llavors, Cecil de Mille ha presentat davant dels públics de tot el món grans *machines*, en la seva especialitat històrico-sensual, per a donar lloc a visions en les quals la carn va a dojo, barrejant quadres els més sensuais amb assumptes històrics o religiosos, especulant amb l'interès d'aquests, per afiançar l'èxit financer a esguerra i dreta. *El Matí* del 17 de maig de l'any passat, 1934, reproduïx un escrit de l'*Osservatore Romano* planyent-se d'aquest abús. "L'*Osservatore Romano* publica un article sobre les pel·lícules de caràcter religiós i l'especulació, i blasma aquelles empreses que sense tenir res de catòliques, ans bé, anant sovint contra la moral catòlica, s'aprofiten tanmateix dels sentiments religiosos del públic per a explotarlos a profit propi." L'articulista romà es referia concretament a una pel·lícula llavors rodada per tot

Europa: *El senyal de la Creu*. Doncs bé, *El senyal de la Creu* és de Cecil de Mille, és germana d'*El Rei de Reis*, i el judici de l'una val també per l'altra.

Encara hi ha cines de barriada a Barcelona que estan projectant *Cleopatra* del mateix Cecil de Mille, conjunt de visions carnals, a base de nuditat femenina a l'engròs, caient de ple dins de la reprovació iniciada pels catòlics nord-americans primer i confirmada últimament pel Papa contra el cine immoral. ¿I un autor així, amb aquests precedents i amb semblant obra realitzada, ens ha de venir a presentar dignament en pel·lícula Jesucrist, el Mestre de la moral, el que és realment Rei dels reis i Senyor dels senyors, però no pas rei de les butxaques i de les caixes dels cineastes?

Per gran dissort, mancat de temps com estic, he hagut de deixar de banda l'ocupar-me del gravíssim — cada dia més punyent — problema del cine dolent en relació amb certa part de la Premsa catòlica. L'orientació que se segueix en alguns periòdics catòlics s'ha de rectificar cuita corrents. Ja sé que hi ha gradacions, i que el criteri no és igualment liberal en tots. Però amb dir que l'actual propaganda d'"*El Rey de Reyes*" l'està fent el diari més pròxim nostre, el que fins ara tenia la pretensió de filar més prim que altres en aquesta matèria!

En un mot, jo em ratifico en tot ço que sobre "*El Rey de Reyes*" de Cecil de Mille vaig escriure en els articles següents, i sostinc la crítica elaborada damunt de documents que obren en el meu poder: *Rei de Reis!* (núm. 358, 5 abril 1928), *Els films bíblics, evangèlics, històrico-religiosos*, I (núm. 362, 5 maig 1928), II (núm. 363, 12 maig 1928), *El garbuix evangèlic de Cecil B. de Mille*, I (núm. 364, 19 maig 1928), II (núm. 365, 26 maig 1928), III (número 366, 2 juny 1928), *El Crist que s'esfuma* (número 367, 9 juny 1928), *Nou document sobre "El Rei de Reis"* (núm. 382, 22 setembre 1928), *Un Crist acomodaticí* (núm. 383, 29 setembre 1928).

En resum, proves a la vista, es pot afirmar que es tracta d'una obra aliena a l'esperit catòlic, en la qual s'ha eliminat amb cura tota nota de divinitat de Jesús així com s'ha esborrat tot senyal de continuació de Crist en l'Església. És un film protestant, i amb força motiu un apòlogista francès d'aquest film invocava al davant d'una descripció il·lustrada el nom, prou eloqüent i significatiu, d'Ernest Renan.

R. R.

Les tendències paganes

Arreu del món hi ha una tendència cap al paganisme. És en uns països l'exaltació de la raça, és en uns altres el nudisme degenerat, és en tots la passió morbosa pels esports més salvatges i grossers.

El Papa, que vetlla amb singular diligència pel ramat de la Providència li ha confiat, ha parlat darrerament sobre el greu perill de les actuals tendències paganes.

A Roma, els predicadors quaresmals, abans de començar les llurs predicacions, per tradició, són rebuts en audiència especial pel Papa, acompanyat pel Cardenal Vicari de Roma i dels rectors de les esglésies on tindran lloc les predicacions.

En aquesta avinentesa el Papa pronuncia una allocució que sempre té un singular interès per tal com reflecteix les preocupacions principals del bisbe de Roma per la salut moral i religiosa de les seves ovelles.

Aquest any Pius XI a invitat els predicadors de quaresma a dedicar una atenció singular a un perill que amenaça la societat cristiana de tot arreu d'un retorn de la societat a certes concepcions paganes de la vida.

El Sant Pare denunciava una contradicció desoladora que es manifesta fins i tot en aquells que es manifesten assidus a les pràctiques de pietat, contradicció entre la fe que professen i la vida ben poc cristiana que porten: una vida d'una tendència fortament pagana.

Pius XI diu en substància: és la vida paganitzadora d'avui la que afligeix tots els ulls oberts i atents, una vida específicament i paganament dedicada al plaer, a la caça dels plaers i diversions. Una vida tan específicament i paganament impúdica que amb freqüència ultrapassa l'impudor i paganisme de l'antiguitat, que és impúdicament blasfema, l'ús i el culte del nu. En l'antiguitat el nu compareixia en l'art; no es pot pas dir, però, que dominés en la vida; ni a Roma ni a Grècia.

Encara hi ha una altra tendència al paganisme; és la inconsciència de l'ofensa infligida constantment a la virtut, posant-la en perill, com es fa, cedint a la mania de veure-ho tot i de fruir de tot.

El Papa manifestà que les predicacions quaresmals podrien fer reaccionar amb eficàcia contra aquesta tendència en un temps consagrat especial-

ment a l'oració, a la penitència i a les obres del bé, temps que enguany coincideix amb el final del jubileu de l'any de la Redempció per a l'Església universal.

El Papa ha ordenat a aquest fi un dia d'expiació i de proposició que havia fet preveure l'any passat en la constitució apostòlica estenent a l'univers l'indulgència del jubileu, i digué que aquest dia seria fixat pel 7 d'abril, que s'escau el diumenge de Passió, i a la basílica de Sant Pere.

Cursos de vacances de Ripoll

Director: DOCTOR A. GRIERA

Primera Setmana (1-17 d'agost)

Cursos de Filosofia, Sociologia, Economia i Folklore.

(Professors: Blanc i Boés, Gaya, Grieria, Roquer.)

Segona Setmana (19-24 d'agost)

Llengua catalana i llengua castellana; Teatre català; Literatura castellana; Història de Catalunya; Art romànic català.

(Professors: Aramon, Givanel, Grieria, Junyent.)

Tercera Setmana (26-31 d'agost)

Llengua provençal-occitana; Literatura provençal occitana; Història del Llenguadoc; Literatura catalana.

(Professors: Bataillé, Gros, Salvat.)

Conferències sobre temes especials

Excursions a Vich, Sant Joan de les Abadesses, Núria i Font-Romeu.

Representacions d'obres de teatre de Lope de Vega i de teatre català de la Renaixença.

Pensionat especial per a senyoretes.

Per informacions escriure al senyor Zenon Puig, secretari dels Cursos de Vacances. Arxiu de Ripoll (Girona-Espanya), i al Doctor Josep Gros, Aribau, 124, Barcelona.

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrixa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

Què cal pensar del corporativisme?

PER JOSEP M.ª GICH

Els amics de les novetats intel·lectuals es mostren ara encantats de la doctrina coneguda per corporativisme, encara que no n'hagin estudiat l'ascendència històrica—en el qual cas haurien vist que no té cap novetat—ni hagin establert bé i ponderadament els seus termes veritables i precisos.

En el mot "corporativisme" es tanquen dues posicions ben distintes: primera, la dels qui creuen que cal reaccionar contra individualisme i estatisme, (extrems oposats de la mateixa concepció social) i contra democràcia inorgànica; i segona, la dels qui entenen el corporativisme com una nova forma d'Estat, enemiga de la democràcia i imposada amb una fórmula estatista que unes vegades obeeix a una concepció socialitzant (cas d'Itàlia), altres vegades a un criteri racista (cas d'Alemanya) i altres vegades a un afany de reconstitució ideal d'una societat cristiana, afany urgint per les necessitats del moment (cas d'Àustria).

Per encertar en aquest punt cal dir que tot moviment de reconstitució social a base de corporativisme, és precisament enemic de tot moviment de reconstitució a base d'estatisme. Estatisme i corporativisme són dos termes antitètics a despit dels sistemes italià, alemany, etc., que hagin volgut ajuntar-los en un moment històric determinat.

En efecte; corporativisme no vol dir més que aquell afany de reconstitució de la societat a base de grans agrupacions el primer exponent de les quals és el professionalisme, aquell professionalisme bandejat pel dogmatisme de la Revolució francesa que, entronitzant un fals individualisme, cregué occir tot altre valor social. I aquesta reconstitució social a base de grans corporacions professionals té com una de les finalitats, precisament, la de defensar la llibertat individual i la llibertat professional—regulant-la—contra les intromissions excessives i massa pressionants de l'Estat. Mentre les organitzacions gremials tenien la seva estructura pròpia durant l'Edat Mitjana, l'actuació de l'Estat quedava reduïda

a la seva veritable esfera jurídica amb lleugeres intromissions en l'esfera social. Únicament quan les corporacions caigueren, l'individualisme es desfermà i les lleis econòmiques es desplegaren lliurament fins a produir les classes socials ben delimitades. I quan la necessitat de defensa dels febles contra els econòmicament forts retornà, l'únic camí per a ella es trobà en la llei, és a dir, en l'Estat, i cresqué així l'omnipotència d'aquest.

Avui ha arribat la corresponent reacció. Però reacció que genera confusions en molts esperits, ja que precisament és l'Estat qui, en determinats països, tracta de refer aquelles corporacions professionals, que ell mateix féu desaparèixer quan ja havien perdut tota la seva força social, aventant-ne les cendres.

Però ens cal destriar conceptes. Una cosa és el corrent corporativista en el sentit de restauració social de corporacions professionals; i una altra cosa és l'estatisme que ha intentat produir a Itàlia, Alemanya, Portugal, etc., aquella restauració. Un i altre moviment són, no solament distints, sinó antitètics, ja que la restauració de corporacions val tant com posar límits a la potència de l'Estat; i els sistemes italià, alemany, etc., no passen d'ésser manifestacions d'un estatisme ferotge, precisament d'aquell estatisme que vol corregir i ha de corregir el corporativisme sà, en el sentit cristià del mot. El primer és un moviment exclusivament social; el segon, és moviment de factors estrictament polítics, manifestació d'estatisme que tant por portar al sistema italià com al sistema rus. El primer té un sentit integralment cristià i de restauració de valors socials; el segon té un regust pagà accentuat i decidit ja que tot ho lliga a l'Estat, tot ho subordina a l'Estat, fins la llibertat individual i l'esperit d'iniciativa.

Cal, doncs, destriar conceptes i no parlar de corporativisme en sentit massa genèric, sobretot quan els sistemes estatistes, d'Itàlia, d'Alemanya, etc., han emprat aquesta locució que igualment és emprada per Pius XI en la "Quadragesimo anno" però en sentit antitètic a l'anterior.

Quarta Assemblea d'Acció Social Popular

a la UNIVERSITAT DE CERVERA

(Un dels monuments més notables de Catalunya)

Dies 4 i 5 de maig de 1935

Ponències i conferències de les federacions i unions d'Homes de Carrera, Patrons, Pagesos, Oficinistes, Dependents, Dependentes, Obrers i Obreres.

Gran acte d'Afirmació Social Catòlica

INSCRIPCIONS:

Acció Social Popular (Pi, 12, Barcelona) i Casa Rectoral de Cervera

Les doctrines antinaturals

PER J. CIVERA I SORMANI

En un cinema de Barcelona, s'ha projectat un film documental, sobre l'expedició efectuada per un grup de russos al Pol Nord. Els expedicionaris arriben a Rússia, i són rebuts amb músiques i flamareig de banderes roges. Hom va poder observar que, alguns dels personatges soviètics, en arribar a Moscou, eren abraçats efusivament per unes dones velletes que es trobaven entre la multitud que els aclamava. Cal suposar que, les dones velletes, eren les mares d'alguns dels expedicionaris.

¿No diuen els comunistes que la família és una institució burgesa i que els pares no han d'estimar els fills ni els fills els pares? ¿Per què, doncs, els expedicionaris russos abracen la mare que els espera amb llàgrimes als ulls?

El comunisme no ha pogut ni podrà mai aconseguir la desaparició total de la família. Els homes més depravats de Rússia, podran menysprear la família, però és difícil que s'extingeixi l'amor del cor de les mares.

Les doctrines antinaturals fracassaran sempre. Sovint els reformadors de la societat, especulen damunt d'un home abstracte. Si tinguessin constantment davant dels ulls l'home real, no fracassarien. Els comunistes i els anarquistes triomfaran, el dia que aconseguixin foragitar de la terra l'home que Déu ha creat, i el substitueixin per un altre ésser. Mentre petgi la terra un home de carn i ossos, fet a imatge de Déu, que porta dintre el pit una ànima immortal, mai no aconseguiran que es condueixi com els éssers irracionals. Certament que hi ha homes que cerquen el llot per poder satisfer llurs passions innobles; però els qui serveixen encara una mica d'esperitualitat, fugen del llot, i cerquen la llum clara i refulgent de les altures.

Després de tant de temps de predicar als nois l'odi exterminador de la família, les mares i els fills de la Rússia soviètica encara s'abracen.

Els nois que pertanyen al grup d'exploradors russos, canten un himne que no té altra finalitat, que aconseguir que els infants avorreixin la família. Fixeu-vos en el que diu l'himne: "No és possible la revolució mentre subsisteixi la família i l'esperit familiar. La família és una invenció burgesa de l'Església. Cal destruir-la."

Segons el Codi publicat l'any 1926 la poligàmia no constitueix delictes. Tampoc no són castigades les unions incestuoses.

¿És que tots els homes que es troben dins del "paradis comunista", han perdut la raó i es troben en un estat d'idiotesa? Naturalment que no. Malgrat la tirania dels homes satànics que han tingut la gosadia de declarar la guerra a Déu, hi deu haver a Rússia molta de gent que vol abandonar el llot dins del qual ha estat submergida. Si no condueixen els fills per altres viaranyes, és senzillament perquè no poden. L'article 33 del Codi promulgat l'any 1926, al qual ens referíem suara, nega als pares la facultat de donar a llurs fills l'educació que ells vulguin. En canvi tenen l'obligació de preparar-los "per a una activitat

social útil". Hom endevina de seguida què vol dir això. L'activitat útil és la comunista.

Els mestres, com és de suposar, són comunistes. i no tenen altra dèria que combatre l'autoritat paterna, per poder pervertir impunement els nois, l'educació dels quals els ha estat confiada. En un dels manuals pedagògics soviètics, hom fa constar que cal combatre amb energia l'autoritat dels pares.

Z. Kilina, esposa de Zinovieff, afirma en un dels fascicles que ha publicat sobre qüestions pedagògiques que, "l'amor patern és perjudicial a l'infant. La família és individualista i egoista i, per tant, educa els infants antisocialment. Cal apartar els infants de la perniciosa influència dels seus pares".

Un dels juristes soviètics que va intervenir en els treballs de codificació del dret familiar, es mostra partidari de la substitució dels pares per l'Estat i firma que, "la tutela de l'Estat ha d'extirpar en els pares l'amor egoista i poc raonable envers llurs fills, destruint l'estret cercle de la família".

Per si encara existís un mestre amb una mica de dignitat, un escriptor comunista proposa que "hom agafi una escombria i foragiti de les escoles i cases d'educació tota aquesta xurma del règim burgès, tots aquests pedagogs, tots aquests mestres i mestresses intoxicats d'ideologia burgesa".

Naturalment que aquestes doctrines faran molt de mal, però quan caigui la dictadura roja, l'home tornarà a seguir els camins que es va veure obligat a abandonar. Algunes dones dels pobles orientals tenen el peu disminuït i estraït perquè quan eren petites, hom els va posar una xinella opressora. Quan aquesta xinella desaparegui, tindran el peu com les altres dones, perquè no trobarà cap obstacle per a desenrotllar-se. Quan algú faci caure la cuirassa de ferro que oprimeix els russos, aquests obraran novament com els altres homes. Avui semblen diferents, perquè no poden manifestar-se lliurement. Encara ha de néixer l'home que aconseguirà modificar la nostra naturalesa. Abans veurem vermellejar un penjoll de cireres sota la verdor dels pàmpols d'un cep.

Els nostres adversaris mai no podran donar una llançada definitiva al catolicisme, perquè a més a més d'ésser d'origen diví, embelleix la vida.

El catolicisme ens dona ales perquè puguem volar i el materialisme ens enfonsa els peus dins del llot i del fang de l'abjecció.

No compremem com poden viure tranquil·lament els qui no creuen. Si no som altra cosa que una mica dargila, no val la pena de viure.

Si ens diuen que únicament hem de creure en les coses tangibles que pot palpar la nostra mà, ens allunyem del món del somni. El cos desitja arrossegar-se damunt la pols dels camins, però l'esperit cerca la llum.

Que no ens parlin, doncs, de coses materials, sinó de tot allò que abelleix el nostre esperit. Els comunistes volen portar els homes per camins de tenebres, i nosaltres volem conduir-los al regne de la llum.

Facin el que facin, nosaltres els vencerem perquè no saben poetitzar la vida.

Moviment catòlic

Alemanya. — *El doctor Bares, bisbe de Berlín.* — El dia 1 de març moria a Berlín el doctor Bares, bisbe de la capital del Reich erigida seu episcopal en el darrer concordat. Era el segon bisbe de Berlín. Fill d'una família pagesa de l'Eifel i ordenat sacerdot a Trèveris, va ocupar durant llargues anyades el rectorat del seminari diocesà. Consagrat bisbe d'Hildesheim l'any 1929 es va distingir per la seva actuació en la lluita contra el marxisme, contra les idees liberals. El periòdic *Germania* en valorar la figura del difunt bisbe escriu: "Quan li fou manifestada la voluntat del Papa d'ocupar la seu de Berlín, sabia que els enemics i contradictors es multiplicarien i no ha tingut cap covardia d'entrar en lluita contra les potestats de la incredulitat i del neopaganisme. Aquest dignatari de l'Església tenia plena consciència del canvi dels temps i molt aviat va veure que la representació sense cap mena de compromisos del sagrat tresor de la fe podia guanyar-se la consideració i els partidaris. Solament un partidisme egoista i tancat podia criticar negativament l'actuació d'aquest gran prelat. El bisbe Bares s'ha guanyat la consideració i la gratitud fins d'elements no catòlics, per la seva integritat i actitud decidida.

L'escola confessional a Baviera. — En el nostre país domina una "prudència" que en molts indrets es coneguda per "covardia". Durant el passat bienni els pares dels infants que anaven a les colònies escolars podien exigir que llurs fills fossin acompanyats a complir el precepte d'oïr missa. La majoria d'aquests senyors que ara han trobat bé la desfeta de les esquerres, no s'atreuen a alçar la veu. Molts mestres d'escola que tenien a llurs mans la formació religiosa dels infants amb tot i observar el que la llei manava, no tenien valor de confessar a Déu des del magisteri. I amics de tota la vida que trobaven un sacerdot pel carrer tenien por d'aturar-se a conversar amb ell per falta de valor.

Darrerament, a Munic, ha tingut lloc una espècie de plebiscit en pro de l'escola confessional i en contra de l'escola laica. El cardenal Faulhaber havia manat que els pares inscrivissen llurs fills a l'escola confessional. La majoria dels pares creients ha estat fidel al manament del pastor. Tinguda en compte la proporció confessional del país, un 70 % de pares ha votat sense covardia en pro de l'escola confessional.

Txecoslovàquia. — La gent imbuïda de les idees liberals és la mateixa pertot arreu. En nom d'una falsa idea de llibertat tolera i sosté manifestacions netament hostils a l'Església. És el cas dels liberals de Txecoslovàquia que, en nom de la tolerància ajuden els legionaris "sense Déu" txecs, els quals preparen pel començament del mes de juny una espècie de congrés per tal d'evitar la celebració de l'assemblea nacional catòlica txeca.

Els sacerdots no poden anar en candidatures. — La idea del Papa de mantenir l'Acció Catòlica per damunt de tots els partits polítics per tal de no comprometre ni identificar les activitats polítiques d'un partit amb les activitats dels catòlics d'un país es posa de manifest en els desigs manifestats pel Vaticà als dirigents polítics i catòlics de Txecoslovà-

quia, per tal d'evitar que els sacerdots figurin en les candidatures dels diferents partits. Amb tot el Vaticà consent que aquells sacerdots que avui són diputats conservin els llurs mandats, tota vegada que són necessaris per als partits polítics catòlics. En figuren en el partit popular txec, en el partit popular eslovac i en el partit social cristià alemany.

La vida de convent. — Encara hi ha qui creu en aquells magnífics versos de Fray Luis de León:

"Qué descansada vida
la que huye del mundanal ruido
y sigue la oscura senda
por donde han ido
los pocos sabios que en el mundo han sido."

No fa molt més d'un any que recordàvem com Perrier, aquell home d'estat suís, que era conseller federal i d'instrucció pública de Friburg, que anava a ésser elegit president de la confederació helvètica, va declinar els honors del món per prendre la cogulla benedictina i el nom de Nicolau en el monestir de la "Pierre-qué-vire". El ministre txec doctor Nossek, diputat del partit popular catòlic, ha decidit retirar-se totalment de la vida política i fer-se frare. Fa poc que se li han mort l'esposa i la filla única que tenia.

Canadà. — *El cardenal Villeneuve i les loteries.* — Anys enrera els nostres catòlics no tenien cap escrúpol en admetre per fins benèfics els diners provinents del joc. Darrerament l'arquebisbe de Quebec, el cardenal Villeneuve, ha publicat una pastoral en la qual prohibeix el fer rifes i loteries a les confraries, associacions piadoses i benèfiques per tal d'arbitrar recursos. El primer ministre d'aquest domini ha prohibit d'ací endavant que es faci cap loteria i ha declarat que estava decidit a dur enèrgicament aquesta prohibició, encara que ell hagués tingut un punt de vista completament oposat.

França. — *L'"Action Française" no desisteix.* — El mal produït al Catolicisme de França pel nacionalisme exacerbat d'"Action Française" és enorme. Encara cada dia el diari d'aquests dissidents publica calúmnies contra el Papa i els bisbes; els seus adherents promouen conflictes en les esglésies i obliguen a posar l'entredit. Es donen molts casos de cismàtics que, exclosos dels sagraments de les esglésies de la localitat pròpia, van a rebre'ls a parròquies distants i provoquen greus conflictes en casaments. Darrerament el bisbe de Soissons insisteix contra aquesta organització política nacionalista condemnada pel Papa i fa avinent que, contra les afirmacions dels seus partidaris, les condemnacions del Papa estan en plena vigència i, per tant, està prohibit el participar en reunions d'aquest partit, estar subscrit o llegir el seu periòdic o el facilitar d'alguna manera la seva propaganda. El susdit bisbe fa avinent que són molts els que ja han conegut l'error i han retornat al si de l'Església i és d'esperar que els que encara estan en rebel·lió siguin llur exemple.

És cosa que ningú no ignora que l'"Action Française" té seguidors i llegidors a casa nostra. És cosa freqüent en anar en tramvies veure senyors que la llegeixen, com no és rar veure-hi lectors de l'"Ateisme militant". La influència de Daudet i de

Maurras s'ha deixat sentir en certs sectors de la nostra joventut intel·lectual.

Sortosament el nacionalisme ha passat a ésser cosa de segon terme; els grans problemes de caràcter social l'acaben de devorar. Ha tingut, però, una virulència suficient per emmetzinar intel·ligències despertes i ànimes profundament religioses.

Albània. — *Una petició dels catòlics albanesos.* — La minoria dels catòlics d'Albània s'ha queixat a la Societat de les Nacions per l'opressió de què són víctimes per part del govern albanès. Fa dos anys que les escoles confessionals han estat clausurades per la seva posició "antinacional"; s'ha prohibit que els catòlics puguin tenir una representació en la vida pública; els funcionaris catòlics són jubilat; els mestres catòlics han de cedir els llocs que ocupen a mestres d'altres creences; es posen traves a la llibertat de predicar la paraula divina; s'obliga els catòlics a enviar llurs infants a les escoles interconfessionals o de coeducació. Aquestes decisions estan en contradicció amb els drets i obligacions reconeguts formalment per Albània l'any 1922, els quals declaren respectar els drets de les minories i permetre la fundació d'escoles catòliques.

La persecució de Mèxic i l'opinió americana. —

Copiem de "La Vie Catholique" del 16 de març: "L'opinió pública dels Estats Units s'ha commogut en constatar l'actuació del govern perseguidor dels catòlics de Mèxic.

L'activitat dels cavallers de Colom és un senyal evident del moviment de protesta dels Estats Units. Un comitè internacional presidit per l'ex-governador de New-York, Smith, i integrat per personalitats polítiques de primera fila, ha establert un pla d'actuació per tal de fer pressió sobre el govern mexicà per fer més tolerable la vida dels catòlics mexicans.

És cert que hom no es pot pas fer grans il·lusions; no serà pas cosa fàcil fer triomfar en l'ambient governamental de Washington les raons del dret i de la justícia, sobretot d'ençà que Mèxic ha enviat als Estats Units al senyor Castillo Nájera, diplomata hàbil i expert que defensarà amb energia els interessos del govern mexicà. Creiem, que no serà pas cosa difícil al govern de Washington de donar ordres al seu representant a Mèxic perquè, per fi, cessi la persecució indigna que deshonra la nació mexicana."

El pavelló catòlic de l'exposició universal de Brussel·les. — En un número anterior hem indicat que la vida catòlica de Bèlgica serà posada de manifest en ocasió de la vinent exposició universal en un magnífic pavelló que ocupa un espai de 9.000 metres quadrats. La seva arquitectura és d'estil oriental i té certa semblança amb l'església del Sant Sepulcre de Jerusalem; està coronat per sis torres de més de 50 metres d'alçada. A més, de les sales d'exposició, el pavelló té una església que pot encabir més de 2.000 fidels i serà decorada amb les imatges dels 159 sants originaris de Bèlgica.

Durant l'exposició universal, en aquest pavelló se celebraran cinc congressos internacionals de serveis socials i un congrés internacional per a l'educació familiar.

Progressos del Catolicisme a Austràlia i a l'Índia. — Els progressos del catolicisme a Austràlia han es-

tat extraordinaris durant el darrer segle. En 1818, quan arribà a aquest país el primer sacerdot catòlic, hagué de fugir expulsat per les autoritats civils. Avui hi ha a Austràlia sis milions d'habitants i d'aquests un milió i mig són catòlics. L'Església catòlica té en aquest país uns 30 bisbes i més de 2.000 sacerdots treballen sota la llur direcció a la propagació de la fe. Les escoles catòliques no reben cap subsidi de les corporacions públiques. Amb tot, la seva organització és perfecta i la seva acció notabilíssima. Més de 250 mil nens i nenes reben educació en aquests establiments d'ensenyança. Els progressos fets pel catolicisme a l'Índia en el mig darrer segle són extraordinaris. La població catòlica d'aquest país ha passat de 1.660.000 a 3.350.000 (a l'any 1500 els catòlics eren 60.000 i el 1700 eren 800.000). Les províncies o demarcacions missionals de 29 han passat a 58; el nombre de sacerdots de 2.100 ja ha arribat a 4.225, el de germans coadjutors de 250 ha passat a 900 i el de religioses de 900 a 9.700. Fa cinquanta anys que hi havia 19 seminaris amb 400 seminaristes. Avui els seminaris són 63 i els seminaristes són 3.100. L'any 1850 75.000 infants concorrien a les escoles; avui hi concorren 550.000 alumnes i les escoles són 6.500. De 1881 a 1891 la població de l'Índia va augmentar un 39 per cent i els catòlics en un 133 per cent. En els darrers 30 anys els catòlics han augmentat un 56 per cent.

Crònica d'Acció Social Popular

Preparatius per a l'Assemblea del 4 i 5 de maig

Promet ésser un èxit l'Assemblea d'enguany, que se celebrarà a Cervera. Són molts els socis d'Acció Social Popular que han manifestat el desig de córrer a l'Assemblea i d'aprofitar aquesta avinentesa per a conèixer la Universitat de Cervera, un dels monuments més interessants de Catalunya.

Conferències quaresmals

Es donen amb regularitat les conferències anunciades per aquest temps de quaresma. Els dilluns de cada setmana hi ha les lectures de poesia i els dimecres les conferències de caràcter litúrgic.

Les conferències donades en diferents localitats de Catalunya són molt concorregudes. La conferència donada a Reus pel senyor Josep M.ª Gich fou un esdeveniment per la doctrina exposada i per la nombrosa concurrència.

Unió d'Obrers manuals de Catalunya

Aquesta organització d'Acció Social Popular prepara, sota la direcció del Doctor Cunill, un curs de formació social catòlica.

Un elogi de la "demagògia blanca"

La Premsa catòlica de tots els països sovint es desfà en elogi dels dos cabdills Oliveira Salazar, i Gil Robles, dient en veu alta que aquests dos joves polítics representen una renovació—igual que el malaguanyat Dollfuss—en la vida política liberal i xaruga d'Europa. Avui ens plau transcriure un article de la gran Revista catòlica d'Àustria "*Schönere Zukunft*" en el qual es parla de la Reforma agrària cristiana d'Espanya. "El parlament espanyol ha aprovat, fa poc, sota la direcció enèrgica de l'Acció Popular de Gil Robles, una obra de reforma social que té una importància extraordinària pel futur desplegament del país. Feta excepció de les províncies del Nord d'Espanya, on la propietat està molt dividida, aquest país, fins a l'adveniment del règim socialista, tenia grans latifundis i vivia sota un sistema feudal. En moltes províncies grans senyors posseïen bona part de les terres, havent-se format un proletariat pagès entre els petits arrendataris i treballa-

dors que actuava sota la influència de la propaganda anarquista i socialista.

Fou anul·lada la reforma agrària dels socialistes que s'apoderava dels dominis dels grans senyors sense donar indemnitzacions i creant una gran confusió. El mèrit de Gil Robles i del seu partit és tant més gran en quant, malgrat l'obstrucció dels homes conservadors, ha dut a port una reforma agrària que està destinada a crear dintre uns anys a Espanya molts petits propietaris.

La reforma comprèn les següents línies directives: S'han de defensar els drets dels petits arrendataris; els contractes s'han de concloure almenys per sis anys; els arrendaments a pagar es poden revisar cada any. Arrendadors o masovers que han tingut cura d'una finca durant dotze anys tenen dret de convertir-se en propietaris. El preu es pot contractar i en cas de desavinença s'acut a un tribunal. L'import es pot pagar en 15 anys. La terra adquirida així és indivisible i, durant un llarg espai d'anys inalienable."

Carnet setmanal

L'acusació contra Azaña i Casares Quiroga.—La discussió de l'acta d'acusació contra aquests ex-ministres per la qüestió del contraban d'armes constituï el plat fort de l'última setmana parlamentària (ningú no oblidi que escrivim aquesta crònica el dilluns de cada setmana). Abans del debat hom creia que quedaria reduït a un torneig polític de discursos, i prou. Però de seguida de començada la discussió es va veure que del sumari instruït pel jutge Sr. Alarcon se'n derivaven responsabilitats concretes que, com la de la inversió dels fons secrets del Ministeri de la Guerra, hagueren d'ésser confessades pels propis inculpats.

Començà la discussió amb un breu discurs del diputat de la C. E. D. A. senyor Moutas que es limità a llegir i comentar un xic l'acta d'acusació per a donar lloc al discurs-defensa del senyor Azaña. Aquest pronuncià una peça oratòria que durà més de quatre hores, de la qual derivaren clarament la confessió de l'emparellament als revolucionaris portuguesos, amb greu dany de les relacions amicals de la República espanyola amb el país veí, i una feble descripció del negoci de la venda d'armes al senyor Echevarrieta, venda que si fou un desastre econòmic per a l'Estat, en canvi tingué l'altra característica de saber que es venien armes sense saber per a qui, amb quina destinació, etc. Llegint al detall el discurs-defensa de l'Azaña es veu ben clara la seva difícil situació en aquest afer, de tan alt interès per a tots.

El debat fou sostingut pel senyor Goicoechea, que digué unes quantes veritats com a punys respecte a l'actuació azañista del bienni, aquell tràgic període que portà la guerra civil a Espanya i entre els espanyols, i deseguida el debat baixà un xic de to, tot i deixant-se sentir veus autoritzades com les del senyor Ventosa i altres prohoms de la política. Quan

semblava que la qüestió s'enfonsava, uns mots poc prudents del senyor Miquel Maura, home, al seu dir, de dreta, que constantment fa el joc de l'esquerra, reanimà el problema i serví d'antecedent als discursos dels senyors Gil Robles i Lerroux que tancaren la discussió.

Posada a votació l'acta acusatòria, fou aprovada per una gran majoria de partits governamentals i dretes monàrquiques, votant en contra les esquerres de tots els colors i abstenint-se els Diputats de Lliga Catalana.

Quina transcendència tindrà aquesta acusació? El Tribunal de Garanties ho dirà un cop examinat l'assumpte en tota la seva extensió i procedint amb un examen serè. En definitiva, cal tenir en compte que no era el Parlament qui s'havia de pronunciar sobre la culpabilitat dels acusats, sinó que en tenia prou afirmant l'existència d'indícis culpables per a portar l'afer davant l'autoritat del tribunal més alt del país, al qual per la seva jurisdicció d'altres temps han d'ésser sotmesos els acusats. ¿Que això pot acabar amb una absolució? Millor pels encartats. Però no es pot negar el bon exemple que es dona al país fent-li veure com tots els ciutadans, per alta que sigui la seva categoria, han de trobar l'exigència de les seves responsabilitats quan l'hora de contreure-les no hagi estat aprofitada segons els canons del dret i de la llei.

Ara la Comissió de vint-i-un diputats acusarà; i en la resta, serà l'autoritat judicial la que digui l'última paraula. De totes maneres, l'exemple donat per les Corts serà sempre enfortidor de la idea de justícia i pot constituir un estímul per a l'esdevenidor de tots els polítics i de tots els governants qualsevol que sigui el seu color.

La llei municipal.—Segueix la discussió pacient de la llei municipal dins les Corts. Els homes més coneixedors de la vida local de la Península prenen part en aquesta discussió; i nosaltres podem tenir la satisfacció que alguns Diputats catalans han

contribuït fortament a millorar la llei, tot i que no ha de regir, almenys íntegrament per ara, a la nostra terra catalana.

A més, cal mostrar-nos satisfets que les línies fonamentals que s'aproven com a bases de la futura llei, no se separen massa de les que constitueixen la base de la llei municipal aprovada pel Parlament de la Generalitat de Catalunya, cosa que tampoc té res de particular si partim del fet que l'Estatut municipal, fet per tècnics principalment, ha estat el text legal més avançat en aquest punt a Espanya i el que durant molts anys haurà de fornir els materials i les orientacions per a una veritable restauració de la vida municipal a la nostra terra.

La situació política. — Seguim en aquest punt com estàvem setmanes enrera; el Govern, resistint les escomeses de tots els partits que no formen part d'ell; i aquests, accentuant l'oposició i anunciant que la caiguda del primer és imminent i àdhuc inevitable. Però ja els lectors comencen a estar previnguts contra aquesta petita política que no consisteix en altra cosa que en un joc d'estira i arronça, i ja comencen a saber tot el seu valor. Bo o dolent, tenim govern per a dies i per a mesos; no direm que no sigui possible algun canvi en la seva estructura, però recordem el que hem repetit continuament: que amb les Corts d'ara no hi ha altre govern possible, ja que les combinacions entre partits no poden diferenciar-se massa de la combinació actual si es vol, com deu fer-se, comptar amb majoria parlamentària. Per a fer altra cosa, seria necessari pensar en la dissolució de les Corts, i aquesta és una idea que no té partidaris ni tan sols entre els partits d'oposició que saben que no han guanyat pas massa terreny en l'opinió pública, ni menys entre els agrupaments governamentals que, més que els altres, saben que aquestes Corts no han donat el rendiment que d'ells cal esperar.

Ja sabem que ni el rendiment de les Corts pot ésser suficient per a qualificar-les de bones ni la feina del Govern és una feina que acrediti massa un equip governant. Però sabem també que si aquestes Corts fallen no es pot confiar massa en què unes altres fossin millors — ja que els defectes no són deguts a altra causa que al sistema parlamentari, excessivament caigut i desacreditat avui arreu del món en la seva forma actual — i que si el Govern no respon a l'ideal que tots voldríem, és l'únic Govern possible dins les Corts i dins la política actual. Si tot això ens ofereix la realitat, qui és que pot cercar aventures per altres camins? És en nom d'una política realista que cal precisament valdre'ns del que tenim a les mans i aprofitar-ho fins a les seves últimes conseqüències.

La propaganda política. — S'ha intensificat d'una manera extraordinària i en proporcions realment inversemblants. Si féssim un petit resum dels discursos, conferències, mitings, etc., donats només que el diumenge passat arreu d'Espanya restaríem

sorpresos nosaltres mateixos. Mai com ara, sobretot per part de les dretes, no s'havia intensificat formidablement la propaganda i la conquesta de l'opinió. I és més notable encara que tots els actes de propaganda dretistes comptin els assistents per milers i milers i constitueixin èxits exclatants i decidits. A més, ens cal recollir una nota d'optimisme derivada del fet que els oradors dels diferents partits dretans no s'ataquen massa entre ells i més aviat es tracten amb una gran delicadesa, com si tinguessin la visió claríssima que el dia de demà poden i hauran de trobar-se units davant l'escomesa esquerrana que haurà d'ésser forta també.

Les esquerres, fins ara, es mostren poc menys que adormides. Únicament el senyor Domingo fa treballs baixos de sostre a Catalunya, procurant galvanitzar tot allò que deixà convertit en desferres la tragèdia del 6 d'octubre, i únicament la veu de Martínez Barrio el secunda per altres indrets de la Península, portant a cap una propaganda relativament intensa, però sempre a base i al voltant de la seva persona. Tornem, entre les esquerres sobretot, al cabdillisme, que tant mal els ha fet continuament, però que resulta element necessari i indispensable entre ells. La resta, encara no ha començat; únicament a Barcelona s'anuncien conferències pròximes d'homes com el senyor Nicolau d'Oliver, que hauria de callar sempiternament en un país que tingués un xic de sentit polític i fins de memòria després dels fracassos sorollosos i sagnants obtinguts per la seva trista gestió; i més tard, el dia 14 d'abril, un acte o conferència de l'ex-batlle de Barcelona senyor Pi i Sunyer, encara processat, de la feblesa del qual tots els que habiten a Barcelona en serveix bona memòria.

Tornarà a tenir èxit aquesta gent? No en dubtem, ja que el poble és pobre de sentit polític a Catalunya. Però això vol indicar una sola cosa per a nosaltres, homes de dreta: i és, la necessitat de no profunditzar massa les divisions entre els sectors dretans, ja que un dia o altre, més o menys llunyà, ens haurem d'enfrontar tots altre cop amb aquesta allau d'esquerres, que si no arriba a la virulència de temps passats — ja que el fet d'una política revolucionària organitzada i portada des del Poder no és cosa que es vegi tots els dies ni a totes les latituds — almenys ens donarà feina suficient per combatre l'enemic comú, sobretot en un punt tan delicat com el de la reforma constitucional que, per a nosaltres, catòlics, té un interès tan gran i extraordinari.

Tots els que per damunt de la política veiem alguna altra cosa de més gran valor que cal defensar, hem d'esforçar-nos a suavitzar aspors entre els agrupaments de dreta i a no profunditzar les diferències que entre partits i qüestions polítiques s'han de produir constantment i necessàriament. La llei de la caritat, com diu Sant Pau, ens ha d'urgir a tots plegats i cal que no l'oblidem en un moment de tan gran delicadesa com el moment actual. Mancaríem al nostre deure si com a catòlics no teníem aquesta llei present per damunt i al davant de totes les altres.

FUNICULAR AERI DE MONTSERRAT A ST. JERONI

Unit a la porta de l'Abadia per un servei regular d'autòmnibus

Complement obligat de tota excursió ben organitzada a Montserrat.

En 8 minuts, amb rampa del 200 per cent, (la major del planeta) ascendeix al cim més alt de la muntanya, 1235 metres s/m.

Noticiari

Marcellí Domingo, ex-ministre d'Agricultura, escriu al president de les Corts reivindicant la seva discutida conducta en el famós afer de la innecessària importació de blats, essent ell Ministre, l'any 1932, importació que provocà la crisi bladera que tants danys ha causat i causa encara.

— Els camperols de Cieza, arrendataris de les terres que han pervingut a l'Estat per haver mort intestat i sense hereus forçosos el ric hisendat Manuel Aguado, solliciten que se'ls faciliti la seva adquisició a llargs plaços i a tal fi, s'ha votat una llei especial.

— Al Nord d'Espanya les fàbriques de la "Sociedad Española de Explosivos" i "La Basconia" celebren la festa obrera de St. Josep, i recuperen les vuit hores de treball per mitjà de lleugers augments de treball en diverses jornades ordinàries.

— Després de molt de temps i d'improbables discussions, el Parlament espanyol votà la Llei d'Arrendaments, amb una lleugera modificació afegida pocs dies després.

— S'ha publicat una invitació "Als Obrers cristians de Catalunya" per fer una enquesta contra l'atur forçós promoguda per la J. O. C. Internacional valent-se de la J. O. C. de Catalunya.

— El Cardenal Primat de Toledo i el Ministre de Justícia inauguren a Citruénigo un sindicat agrícola.

— Uns obrers minaires de la mina de ferro de Mieres, que estaven afiliats a la U. G. T., acorden ingressar al Sindicat Catòlic de Miners del mateix lloc.

— A Peñaranda de Bracamonte té lloc un gran míting obrerista catòlic, en el qual parlen els propagandistes Vicens Martínez, de València; A. R. Plaza, de Palència; J. Cuadrado, de Salamanca; Quintín Pérez Liebana, de l'Institut Social Obrer, de Madrid, amb molt d'entusiasme i de fruit.

— Ha estat aprovat el Reglament per a l'aplicació de les disposicions transitòries, de la Llei d'Arrendaments, recentment promulgada.

— El Crèdit Agrícola serà objecte per part del Govern d'un ajut de cinc milions de pessetes, sense perjudici dels vint milions que té ja assignats.

— Entre les assignatures del Baxitllerat figurarà, d'ara endavant, una assignatura titulada "Principis de Tècnica Agrícola i Industrial i Economia".

— El redactor agrari del Consell Editorial d'"El Debate", de Madrid, senyor Martín Sánchez Julià, començarà un curs sobre la Reforma Agraria i la llei d'Arrendaments, en el Centre d'Estudis Universitaris de la dita capital.

— Segons noves de diversos punts de la Península aquest any la festa del Patró dels Obrers, Sant Josep, s'ha celebrat, generalment, amb més devoció i intensitat que els altres anys pels elements del treball.

— La propaganda comunista torna a donar mostres d'una activitat alarmant. El braç obrer més conreat per ella és el camperol.

— S'anuncia la propera publicació d'un setmanari català comunista titulat: "Terra Lliure".

— L'òrgan de la U. G. T. demana que es retiri el carnet al Gremi de Fusters que el dia de Sant Josep va celebrar solemnement la seva festa a l'església catedral, dita dels Gremis. ¡Quina tolerància i quin obrerisme!

— El Congrés ha discutit el projecte de llei del Ministre d'Agricultura sobre l'ordenació jurídica de l'aprofitament de les terres conegudes amb el nom d'emprius.

— El diumenge proppassat el P. Laburu donà al "Gran Price" la seva anunciada Conferència sobre els "Deures socials dels catòlics", la qual bé pot dir-se que posà en commoció tot Barcelona i àdhuc tot Catalunya i moltes poblacions llunyanes d'Espanya. L'expectació no quedà pas defraudada. Sense moure's escrupolosament dels textos pontificis socials de Lleó XIII i Pius XI, deixà tan clars i ben assentats aquests deures, tant els dels patrons com els dels obrers, que difícilment podrà ésser mai superada aquesta exposició propugnadora del P. Laburu.

No és possible ni major fidelitat, ni major claredat, ni més discreció, ni més valentia, ni semblant oportunitat, ni un zel tan ardent com fervorós per la glòria de Déu.

ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Carrer del Pi, 12, primer / BARCELONA / Telèfon 21160

Catalunya Social

òrgan d'Acció Social Popular. La millor revista social de Catalunya.

Preu: 12 ptes. any

Dependent!

òrgan de la «Unió de Dependents d'Acció Social Popular». Tramesa gratuïta als socis i a «Amics del Dependent».

Butlletí

d'Acció Social Popular

gratuït per als socis d'Acció Social Popular.

Butlletí

de Dirigents Obrers

òrgan del Secretariat Educació Social.

Bibliografia

Dom Adeodato F. Marcet, O. S. B. — *Las grandes virtudes de un niño: Antonio Martínez de la Pedraja*. — Barcelona, 1934, 366 pàgs.

Així com al cel astronòmic apareixen de tant en tant estels fugissers de rutilant esplendor que amb llur bellesa deixen embadalits els profans i preocupats els savis, així pel cel moral passen de vegades infants d'estela lluminosa que causen l'admiració dels qui els tracten i deixen astorats els homes de vida espiritual, que no acaben de capir com en semblant poquedat física pot donar-se tanta perfecció espiritual.

Tal va ésser el minyó *Antoñín*, objecte del magnífic llibre del P. Marcet. Com diu l'autor en el Capítol preliminar, avui que els trets de la impietat i l'astúcia de la maçoneria han sabut escollir la infantesa com la víctima més propícia, la Providència, que vetlla sobre l'Església i li envia els Sants que en cada època neessita, sembla que la conforta amb la pluja de roses que Santa Teresina de l'Infant Jesús va prometre dels infants prominents en virtuts i arborats d'amor a Déu, tals com Guido de Fontgalland i Anna de Guigné a França, Gustau Maria Bruni, Aldo Marozzi i Maria Filipetto a Itàlia, la gentil Nèlia a Irlanda, Elena Anna Dabruwa a Polònia, Assumpta Roig, Francesca Camps Casarramona i Antoni Martínez de la Pedraja a Espanya.

El P. Marcet va seguint pas per pas la vida breu (vuit anys i mig) del petit Antoni, recreant-se en els carismes de la seva brillantor, que fulgura en tots i cadascun dels actes, pensaments i paraules d'aquella existència exemplar. I no és que el noi et fos un ésser sense caràcter, temperament, ni passions, ans al contrari, tot i la seva juvenesa, donà mostres de la seva impetuositat i de la fortitud i sacrifici amb que se sabé dominar.

Flor tan esplendorosa no era per aquest món, i Nostre Senyor se l'emportà amb els àngels el 23 de febrer de 1929. El seu traspàs, així com molts dels altres episodis que es relaten, emplen de l'aigua els ulls del lector, en la nua senzillesa amb què estan narrats.

J. GAYA

VÍCTOR G. DE ECHÁVARRI, *Catecismo social. El hombre. ¿Quién soy yo?* Barcelona, sense data, 216 pàgines.

"Coneix-te tu mateix", estableixen els filòsofs de l'antiguitat, com a principi i base de tot altre coneixement. És l'home una bèstia? ¿Ha vingut al món

sols per fruir? Acabada aquesta vida s'ha acabat tot? O bé: és l'home una imatge i semblança de Déu, que ha de complir la seva llei santa respecte d'ell mateix i dels seus semblants, i que en morir comença la seva vida veritable, eterna, de glòria o de turments?

Evidentment, segons sigui la contestació que es doni a aquestes preguntes haurà d'ésser molt diferent la conducta a seguir per l'home en relació amb les coses del món exterior i en el tracte amb els altres homes.

El Sr. Echávarri estudia en sengles apartats l'home en societat, davant del socialisme, de l'anarquisme i de la Sociologia moderna, els seus drets i deures, i la seva fi. Estudia amb particular detenció l'individualisme i els estralls que ha causat en la Filosofia, la Religió, la Moral, la Literatura, la Política i l'Economia; i conclou que l'individualisme està a la posta i que es retorna a la unitat catòlica.

Avaloren aquest llibre — la lectura del qual es fa indispensable a tot estudiós de les coses socials — abundor de cites sagrades i profanes, i arguments d'autoritat que vénen a refermar la ben reconeguda de l'autor.

J. GAYA

**IMPERMEABLES, PLANXABLES,
SÓN LES TOVALLES IDEALS**

De venda en els grans basars, cases de mobles,
tapisseries, comerços de teixits, linòleums, etc.

CASA ROSICH

Ronda de S. Pere, 7 - Telèfon 19923
Avda. del Portal de l'Àngel, 25 - Tel. 19613
Tapineria, 33 - Telèfon 12940

PENSIÓ CAMPI

Habitacions exteriors, Aigua corrent, Cambres
de bany i dutxa. - Pensions - Servei a coberts.

Casa recomanada per als Rvds. Senyors
Sacerdots, persones i famílies catòliques
Carrer Canuda, número 4, principal (junt a la Rambla)
Telèfon 22931 **BARCELONA**

FOMENT DE PIETAT - Duran i Bas, 9 i 11 - Tel. 17605 - BARCELONA

OBRES COMPLETES

DE L'IL·LM. SR. DR.

JOSEP TORRAS I BAGES

EDICIÓ DEFINITIVA

La primera edició de les seves *Obres Completes* és esgotada. Feta en l'espai de disset anys enmig de grans dificultats econòmiques, quan hem arribat als darrers volums, queden exhaurits la major part dels primers. De més a més, aquella edició fou començada en vida del seu autor, i, per tant, restaren fora de lloc els treballs que continuà escrivint fins a la mort; sobretot, queda inèdit el seu riquíssim *Epistolari*, part la més important per conèixer-lo a ell intimament. Tot això demostra la necessitat imperiosa de fer una nova edició de les seves *Obres Completes*.

Aquesta edició serà més perfecta que la primera, i, tant com podrem, definitiva, en la mida que aquesta paraula és aplicable a les coses humanes. També serà més manejable en el format dels volums, més ordenada en la distribució de les matèries, i més econòmica i assequible a tots els sacerdots i bons cristians que desitgen tenir les *Obres* del Dr. Torras com el pa de casa.

Encapçalen l'edició quatre volums de *Biografia* escrita pel Dr. Fortià Solà, guia necessària per resoldre les moltes qüestions que proposen al lector les *Obres Completes* del Doctor Torras. Anunciem com a segurs cinc volums d'*Epistolari*; però, com que és probable que surtin noves cartes, ens reservem el dret d'afegir un altre volum, augmentant proporcionalment el preu de subscripció.

Heus ací la sèrie de volums:

- 1-4. **Biografia.** (*El I volum publicat, el II de pròxima publicació.*)
5. **Primícies literàries.**
- 6-7. **La Tradició Catalana.**
8. **De Regionalisme.**
9. **El Clericat.**
10. **El Sagrat Cor de Jesús**
11. **El Sant Rosari.**
12. **Piadoses.**
13. **Ascètiques.**
14. **Apologètiques.**
15. **Estètiques.**
16. **Semblances.**
- 17-23. **Pastorals.**
- 24-27. **Sermonari.**
- 28-33. **Epistolari.**

CONDICIONS DE VENDA

Hi ha dues edicions: una en paper superior i una altra en paper de fil. De cap d'aquestes edicions se'n venen volums separats, sinó solament col·leccions completes. Es fa una excepció amb la *Biografia*, continguda en els quatre primers volums, dels quals s'ha fet un tiratge especial, enquadernats en dos, que es venen a **16 ptes.** en rústega el dos volums i a **20 ptes.** en tela.

Edició completa en 33 volums

en octau, d'unes 300 pàgines

PREUS DURANT LA PUBLICACIÓ

Cada volum de l'edició corrent rel·ligat en rústega . . . **5 ptes.**
 » » rel·ligat en tela i planxes **7 »**
 » » de l'edició en paper de fil **22 »**

A pagar cada mes, contra el lliurament del volum publicat. Al qui pagui tot el valor d'un cop en començar la subscripció se li rebaixaran 25 pessetes.

PREUS ACABADA LA PUBLICACIÓ

33 volums

	A comptat	A terminis	Quota mensual
En rústega . . .	165	190	10 ptes.
En tela. . . .	231	260	15 »
En paper de fil .	700	800	50 »

Queda oberta la subscripció i es repartirà, almenys, un volum cada mes, però ens reservem el dret de donar-ne més.

CONDICIONS

1.ª El comprador que no pagui un dels terminis acordats ha de tornar els volums que té rebuts, i no té dret a cap mena d'indemnització.

2.ª En tot el que pertorqui a la present compra-venda, el comprador renuncia al fur del seu domicili per tal de sotmetre's als Jutges i Tribunals de Barcelona.

3.ª El comprador està obligat a pagar les despeses que l'incompliment d'aquestes condicions ocasioni al venedor.

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 78372. — Barcelona

FRANQUEO
CONCERTADO

Rvnd. Sr. Hector

RUBI

(Barcelona)

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pl, 12, 1.ª
BARCELONA